

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Trutnově rozhodl samosoudkyní Mgr. Pavlou Ondráčkovou ve věci

žalobců: a) **doc. RNDr. Zdeněk Chvoj, DrSc.**, narozený 16. března 1948
bytem Plzeňská 312/217b, 150 00 Praha - Motol
b) **Ing. Miroslav Chvoj, CSc.**, narozený 25. března 1946
bytem Na Vinici 225/3, 100 00 Praha - Strašnice
oba zastoupení advokátem JUDr. Martinem Purkytem
sídlem Náměstí 14. října 13, 150 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Česká republika - Státní pozemkový úřad, IČO 01312774**
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3 - Žižkov
zastoupený advokátem Mgr. Davidem Kroftou
sídlem Újezd 450, 118 00 Praha 1 - Malá Strana

o nahrazení projevu vůle uzavřít smlouvu o převodu pozemku

takto:

I. Nahrazuje se projev vůle žalovaného uzavřít s žalobci tuto smlouvu o převodu pozemku:

Česká republika-Státní pozemkový úřad
IČ 01312774
se sídlem Praha 3, Husinecká 1024/11a, PSČ 130 00
(dále jen „převodce“)

a

1) doc. RNDr. Zdeněk Chvoj, DrSc.
r.č. 480316/054

bytem Plzeňská 312/217b, 150 00 Praha 5 - Motol

2) Ing. Miroslav Chvoj, CSc.

r.č. 460325/072

bytem Na Vinici 225/3, 100 00 Praha 10 – Strašnice

(dále jen „nabyvatelé“)

uzavírají podle ust. § 11a zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, v platném znění (dále jen „zákon o půdě“), tuto:

Smlouvu o převodu pozemku:

I.

Česká republika-Státní pozemkový úřad jako převodce spravuje mimo jiné nemovitosti (dále jen „pozemky“):

- parc. č. 295/6, parc. č. 296, parc. č. 396 zapsané na LV č. 10002 pro k.ú. Špindlerův Mlýn, obec Špindlerův Mlýn, u Katastrálního úřadu pro Královéhradecký kraj, Katastrální pracoviště Trutnov,
- parc. č. 725/2 zapsaný na LV č. 10002 pro k.ú. Bedřichov v Krkonoších, obec Špindlerův Mlýn, u Katastrálního úřadu pro Královéhradecký kraj, Katastrální pracoviště Trutnov,
- parc. č. 92/5 a parc. č. 92/7 zapsané na LV č. 10002 pro k.ú. Podhůří-Harta, obec Vrchlabí, u Katastrálního úřadu pro Královéhradecký kraj, Katastrální pracoviště Trutnov,
- parc. č. 164/3 zapsaný na LV č. 10002 pro k.ú. Maršov I, obec Svoboda nad Úpou, u Katastrálního úřadu pro Královéhradecký kraj, Katastrální pracoviště Trutnov.

II.

Nabyvatelům vznikl nárok na bezúplatný převod pozemků z vlastnictví státu podle ust. § 11a zákona o půdě, plynoucí z rozhodnutí MZe – Pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 3451/92 ze dne 27.12.2006; rozhodnutí MZe – Pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 3451/92/2 ze dne 18.12.2009; rozhodnutí MZe – Pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 3451/92/10 ze dne 31.1.2011; rozhodnutí MZe – Pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 3451/92/11 ze dne 31.1.2011; rozhodnutí MZe – Pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 3451/92/13 ze dne 30.8.2012; rozhodnutí MZe – Pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 3451/92/14 ze dne 18.9.2014; rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu, č.j. PÚ 3451/92/15 ze dne 4.12.2014; rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu, č.j. PÚ 3451/92/17 ze dne 12.8.2015; rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu, č.j. PÚ 3451/92/18 ze dne 12.1.2015; rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu, č.j. PÚ 3451/92/20 ze dne 25.2.2015; rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu, č.j. PÚ 3451/92/21 ze dne 9.3.2016; rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu, č.j. PÚ 3451/92/22 ze dne 8.3.2016; rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu, č.j. PÚ 3451/92/23 ze dne 15.3.2016; rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu, č.j. PÚ 3451/92/24 ze dne 14.3.2016 a rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu, č.j. PÚ 3451/92/25 ze dne 16.3.2016.

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Štěpová.

III.

Na uspokojení nároku nabyvatelů dle čl. II. této smlouvy převodce převádí do vlastnictví nabyvatelů pozemky uvedené v čl. I. této smlouvy, včetně součástí a nabyvatelé je přijímají do svého spoluvlastnictví, a to každý z nabyvatelů v podílu id. 1/2 k celku pozemků.

IV.

Vlastnické právo k převáděným pozemkům, včetně součástí, přechází na nabyvatele vkladem do katastru nemovitostí.

Převodce:

Česká republika-Státní pozemkový úřad

Nabyvatelé.

doc. RNDr. Zdeněk Chvoj, DrSc.

Ing Miroslav Chvoj, CSc.

- II. Řízení se v části, kterou se žalobci domáhali nahrazení projevu vůle žalovaného uzavřít s žalobci smlouvu o převodu pozemků parc. č. 27/1 v k.ú. Maršov II, obec Svoboda nad Úpou, parc. č. 5 v k.ú. Maršov III, obec Horní Maršov, parc. č. 751/2 v k.ú. Maršov III, obec Horní Maršov, parc. č. 1061/5 v k.ú. Podhůří-Harta, obec Vrchlabí, **zastavuje.**
- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobcům náklady řízení ve výši 135.286,87 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobců JUDr. Martina Purkyta.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou soudu dne 1. 4. 2021 ve znění po částečném zastavení řízení ze dne 16. 9. 2021 usnesením č.j. 19 C 88/2021-562 k částečnému zpětvzetí žaloby ze dne 16. 9. 2021, po částečném zastavení řízení ze dne 23. 9. 2021 usnesením č.j. 19 C 88/2021-603 k částečnému zpětvzetí žaloby ze dne 23. 9. 2021 u jednání soudu a po částečném zastavení řízení ve výroku II. rozsudku k částečnému zpětvzetí žaloby ze dne 13. 12. 2021 se žalobci domáhali nahrazení projevu vůle žalovaného uzavřít s nimi smlouvu o převodu pozemků ve znění uvedeném ve výroku I. tohoto rozsudku. V žalobě uvedli, že jsou oprávněnými osobami ve smyslu § 4 zákona č. 229/1991 Sb. (zákona o půdě) a to na základě rozhodnutí Státního pozemkového úřadu a MZe – Pozemkového úřadu Praha vyjmenovaných v bodě I. smlouvy obsažené ve výroku tohoto rozsudku. Pozemky, které nebyly žalobcům vydány shora uvedenými rozhodnutími, byly žalovaným původně oceněny jako pozemky zemědělské, bez zohlednění jejich stavebního charakteru. V důsledku této skutečnosti žalovaný stanovil výši restitučního nároku žalobců v několikanásobně nižší hodnotě, než která odpovídá skutečnému charakteru žalobcům nevydaných pozemků, tj. charakteru pozemků určených dle platné územně plánovací dokumentace k zástavbě. Žalobci s tímto postupem žalovaného a jím stanovenou výší restitučního nároku dlouhodobě nesouhlasili a žalovaného opakovaně upozorňovali na skutečnosti, které dle nich opodstatňovaly ocenění nevydaných pozemků jako pozemků stavebních. Ani přes tyto skutečnosti však žalovaný svůj postoj v otázce ocenění restitučního nároku nepřehodnotil. Žalobci tak byli nuceni se se svými nároky obrátit na soud. Až v průběhu vedených soudních řízení a pod tíhou v nich vydaných pravomocných rozhodnutí žalovaný uznal

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Štěpová.

své pochybení při ocenění žalobcům nevydaných pozemků a restituční nároky žalobců přecenil. Aktuální výše nároků žalobců, po jeho částečném uspokojení na základě soudních rozhodnutí, je 874.446,53 Kč, když na žalobce a) připadá 436.479,625 Kč a na žalobce b) 437.966,905 Kč. Protože žalovaný k vypořádávání restitučních nároků žalobců přistupuje liknavě a svévolně, dovozují žalobci s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu svůj nárok na převod konkrétních náhradních pozemků prostřednictvím žaloby na nahrazení projevu vůle, když se NS ČR vyjádřil opakovaně v rámci dovolacích řízení přímo ve vztahu k žalobcům a jejich nárokům v rozhodnutích č.j. 28 Cdo 5249/2016 – 252, 28 Cdo 155/2016-643 a dovedl svévoli a liknavost žalovaného včetně jeho pochybení při ocenění nároku žalobců z těchto pozemků. Na závěru o liknavém a svévolném přístupu žalovaného NS ČR trval i v aktuálních v rozhodnutích č.j. 28 Cdo 1191/2020-682 ze dne 2. 6. 2020 a č.j. 28 Cdo 1666/2020-853 ze dne 12. 8. 2020, když uzavřel, že závěr o liknavém s svévolném přístupu žalovaného je v případě žalobců dán a není namístě jej revokovat.

2. Co se týče argumentu žalovaného, že žalobci se mohou domoci náhradního pozemku účastí ve veřejné nabídce, pak žalobci uvádí, že kvalita ani kvantita těchto nabídek není dostatečná. Současně žalovaný dlouhodobě upřednostňuje úplatné převody pozemků ve vlastnictví státu na třetí osoby před uspokojováním nároků oprávněných osob. Žalobci z žalovaným zveřejňovaných veřejných nabídek pozemků zjistili, že do nabídek nejsou zařazovány pozemky, které by odpovídaly vlastnostem pozemků nevydaných, a současně se veřejná nabídka rok od roku snižuje. Žalovaný dlouhodobým nesprávným oceněním restitučního nároku žalobců znemožnil žalobcům plnohodnotnou účast ve veřejných nabídkách. Současně veřejné nabídky nemají takové kvalitativní a kvantitativní parametry, aby byla náhrada poskytnuta v co možná nejkratší době a co nejširšímu okruhu oprávněných osob. I přes výše uvedené se žalobci aktivně zúčastnili několika veřejných nabídek pozemků pro oprávněné osoby, leč bezúspěšně, a to žádostí o převod pozemku parc. č. 3236/11 v k.ú. Lipence ze dne 6.4.2020 (sdělením ze dne 27.4.2020 byli žalobci informováni pracovištěm žalovaného o stažení pozemku z veřejné nabídky z důvodu nařízení předběžného opatření, kterým byla žalovanému zakázána dispozice s pozemkem), žádostí o převod pozemku parc. č. 153 v k.ú. Hradenín a parc. č. 669/2 v k.ú. Vlastibořice ze dne 6.4.2020 (jelikož o převod pozemku požádalo více oprávněných osob, byla uskutečněna výzva k podání nabídky nároků na převod pozemku, ve které nebyli žalobci úspěšní), žádostí o převod pozemku parc. č. 706/2 v k.ú. Janov u Litvínova ze dne 6.4.2020 (sdělením KPÚ pro Ústecký kraj ze dne 18.5.2020 byli žalobci informováni o podané žalobě na vydání daného pozemku). Výsledky, jakož i samotný průběh veřejných nabídek pak žalobce pouze utvrdily v závěru, že jejich prostřednictvím nelze jejich restituční nárok adekvátně uspokojit.
3. Žalovaný nárok uplatněný žalobou neuznal. Uvedl, že žalobcům obecně právo na převod konkrétních pozemků nesvědčí a restituční nároky lze v souladu se zákonem vypořádávat pouze cestou účasti ve veřejných nabídkách, které žalovaný organizuje. Uspokojení restitučního nároku soudní cestou přichází v úvahu pouze tehdy, kdy je dán liknavý a diskriminační postup žalované vůči oprávněným osobám a oprávněné osoby se dlouhodobě a neúspěšně snaží uspokojit restituční nárok v systému veřejných nabídek, tj. přes jejich aktivitu se jim nedaří restituční nárok uspokojit, což není případ žalobců. Množství a kvalita pozemků nabízených ve veřejných nabídkách je naprosto dostatečná. Ze strany žalovaného rozhodně nejde o svévolný či liknavý přístup k nároku žalobců. Je vinou žalobců, že se nedostatečně pečlivě účastnili veřejných nabídek a toto nelze přičítat k tíži žalovaného. Od roku 2018 je celková výše restitučního nároku žalobců mezi účastníky nesporná a žalobcům nic nebrání v účasti ve veřejných nabídkách. Žalobci nijak neprokazují, že by jim po přecenění nároku bránily v uspokojení jejich nároku ve veřejných nabídkách jakékoli překážky. Žalobci jsou však pasivní, nesnaží se dostatečně hlásit do veřejných nabídek a pouze se snaží u mnoha soudů napříč republikou žalovat stát, když např. se žalovaní účastnili veřejné nabídky vyhlášené dne 6. 3. 2020, kde bylo nabízeno celkem 1150 Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Štěpová.

pozemků a žalobci disponující v té době nárokem přesahujícím 2 miliony požádali o převod pouze čtyř pozemků v hodnotě deseti tisíců a při dalších jejich účastech ve veřejných nabídkách nabídli nedostatečnou částku za nabytí pozemku. Takový postup lze shledat účelovým. Současně nelze považovat za správný takový postup soudu, který by byl založen na tom, že pokud již jednou bylo v restituční otázce žalobcům vyhověno, bude jim vyhověno vždy. Soudy jsou naopak povinny neustále zkoumat aktivitu žalobců a postup žalované. Přístup žalované k žalobcům je nutný posuzovat ke dni vydání rozhodnutí, nikoliv s ohledem na dřívější závěry jiných soudů.

4. Dále žalovaný namítl následující překážky převoditelnosti pozemků, které jsou předmětem žaloby. Uvedl, že k pozemkům parc. č. 295/6 a 296 v k. ú. Špindlerův Mlýn uplatnil právo na nárokový převod žádostí ze dne 28. 7. 2016 vlastník (spoluvlastník) sousedícího pozemku dle § 11 odst. 1 zákona č. 503/2012, o Státním pozemkovém úřadu (zákon o SPÚ) ve znění platném a účinném do 31. 7. 2016, přičemž i když v jeho platném znění se § 11 odst. 1 již nenachází, platí přechodná ustanovení čl. II odst. 2 zákona č. 185/2016 Sb. a nárok na převod na základě výše uvedené žádosti nadále trvá. U pozemku parc.č. 396 v k. ú. Špindlerův Mlýn žalovaný neeviduje žádnou zákonnou překážku převodu, tento však fakticky slouží jako parkoviště přílehlého stavebního objektu na pozemku parc. č. 352 a je s ním funkčně spojen. Současně všechny tři výše uvedené pozemky se nachází v rozsáhlém ochranném pásmu KRNP a jsou i proto k převodu nevhodné. U pozemku parc.č. 164/3 v k.ú. Maršov I žalovaný nenamítl žádnou zákonnou překážku převoditelnosti, namítl pouze, že je zde funkční propojenost a nevhodnost pozemku k převodu, neboť jeho část fakticky slouží jako zahrada přílehlého stavebního objektu (domu) na pozemku parc. č. st. 204 a na pozemku parc. č. st. 52 a dále se pozemek nachází v rozsáhlém ochranném pásmu KRNP. U pozemků parc. č. 725/2 v k. ú. Bedřichov v Krkonoších, parc. č. 92/5 a 92/7 v k. ú. Podhůří-Harta žalovaný nenamítl žádnou zákonnou ani judikaturní překážku převoditelnosti.
5. K žalovaným tvrzeným překážkám převoditelnosti se žalobci ve vztahu k pozemkům parc. č. 295/6 a 296 v k. ú. Špindlerův Mlýn vyjádřili tak, že žádosti třetích osob o úplatný převod pozemků nemají přednost před uspokojením nároků osob oprávněných dle zákona o půdě, naopak restituční nároky oprávněných osob mají přednost před ostatními převody. Nadto žádost podaná dne 28. 7. 2016, tj. před více než pět lety, je promlčena (viz. rozhodnutí NS ČR sp. zn. 28 Cdo 889/2020). Co se týče pozemku parc. č. 396 v k.ú. Špindlerův Mlýn, pak z ortofotomapy vyplývá, že objekt společnosti Hotel Adam s.r.o., která část předmětného pozemku využívá pro odstavení vozidel (zřejmě bez právního důvodu), je vlastníkem pozemku parc. č. 290/9, který k objektu bezprostředně přiléhá a tudíž může odstavnou plochu zřídit tam. K pozemku parc. č. 164/3 v k. ú. Maršov I žalobci uvedli, že z ortofotomapy ani zápisu v KN nevyplývá, že by byl náhradní pozemek zastavěn jakoukoli stavbou a není zde dáno žádné funkční spojení se stavbami na pozemcích parc. č. 204 a parc. č. st. 52. Lokalizace pozemků v ochranném pásmu KRNP netvoří překážku převoditelnosti, ani nečiní převod náhradního pozemku nevhodným.
6. V podání ze dne 13. 12. 2021 vzali žalobci žalobu zpět v části o nahrazení projevu vůle žalovaného uzavřít s žalobci smlouvu o převodu pozemků parc. č. 27/1 v k.ú. Maršov II, obec Svoboda nad Úpou, parc. č. 5 v k.ú. Maršov III, obec Horní Maršov, parc. č. 751/2 v k.ú. Maršov III, obec Horní Maršov, parc. č. 1061/5 v k.ú. Podhůří-Harta, obec Vrchlabí. Žalovaný vyslovil se zpětvzetím souhlas. Soud proto řízení výrokem II. rozsudku dle § 96 odst. 1.2 o.s.ř. v rozsahu zpětvzetí zastavil. O dalších částečných zpětvzetích žaloby soud rozhodl samostatnými usneseními.
7. Soud vzal na základě provedených důkazů za prokázané následující skutečnosti:

Předmětný restituční nárok žalobců podle § 11a zákona o půdě vyplývá z rozhodnutí MZe – Pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 3451/92 ze dne 27.12.2006; rozhodnutí MZe – Pozemkového

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Štěpová.

úřadu Praha č.j. PÚ 3451/92/2 ze dne 18.12.2009; rozhodnutí MZe – Pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 3451/92/10 ze dne 31.1.2011; rozhodnutí MZe – Pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 3451/92/11 ze dne 31.1.2011; rozhodnutí MZe – Pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 3451/92/13 ze dne 30.8.2012; rozhodnutí MZe – Pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 3451/92/14 ze dne 18.9.2014; rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu, č.j. PÚ 3451/92/15 ze dne 4.12.2014; rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu, č.j. PÚ 3451/92/17 ze dne 12.8.2015; rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu, č.j. PÚ 3451/92/18 ze dne 12.1.2015; rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu, č.j. PÚ 3451/92/20 ze dne 25.2.2015; rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu, č.j. PÚ 3451/92/21 ze dne 9.3.2016; rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu, č.j. PÚ 3451/92/22 ze dne 8.3.2016; rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu, č.j. PÚ 3451/92/23 ze dne 15.3.2016; rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu, č.j. PÚ 3451/92/24 ze dne 14.3.2016 a rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu, č.j. PÚ 3451/92/25 ze dne 16.3.2016 (čl. 27-73 spisu). Žalobci, resp. jejich právní předchůdci uplatnili svůj restituční nárok dle zákona č. 229/1991 Sb. již v letech 1992-1993 (viz. uplatnění nároku čl. 19-26 spisu). Aktuální výše nároků žalobců, je 874.446,53 Kč, když na žalobce a) připadá 436.479,625 Kč a na žalobce b) 437.966,905 Kč a účastníci řízení ji učinili nespornou. Nesporným učinili účastníci řízení i skutečnost, že žalovaný dlouhodobě evidoval restituční nárok žalobců plynoucí z výše uvedených rozhodnutí mnohonásobně (řádově) nižší částkou a k přecenění jejich nároku došlo až v roce 2018. Žalobci přitom dlouhodobě a vytrvale poukazovali na nesprávné ocenění odebraných (nevydaných) pozemků coby zemědělských namísto pozemků určených k výstavbě a vyvíjeli dlouhodobě soustavnou aktivitu k správnému ocenění těchto pozemků žalovaným, a to mimo soudní řízení a následně v rámci soudních řízení (viz. vyjádření Útvaru rozvoje hl. m. Prahy ze dne 18. 6. 2012 čl. 247, žádost o přecenění výše restitučního nároku dle zákona č. 229/1991 Sb. za nevydané pozemky v k.ú. Libeň a k.ú. Kobylisy ze dne 19. 2. 2014 a ze dne 5. 6. 2014 čl. 257, 260, žádosti o doplňující stanovisko na Institut plánování a rozvoje hl. m. Prahy ze dne 27. 5. 2015 a 8. 6. 2015 čl. 264-265, žádost o sdělení stavu vypořádání žádostí oprávněných osob o vydání pozemků dle zákona č. 229/1991 Sb. ze dne 23. 11. 2015 čl. 266, dopis-zamezení nesprávnému úřednímu postupu při ocenění restitučního nároku dle zákona č. 229/1991 Sb. ze dne 18. 7. 2016 čl. 267, žádost o vysvětlení postupu SPÚ ze dne 25. 7. 2016 čl. 269, žádost o revizi nevydaných pozemků a ocenění restitučního nároku žalobců ze dne 11. 10. 2016 čl. 271, žádost o sdělení stavu vyřizování restitučních žádostí žalobců ze dne 11. 10. 2016 čl. 273, přípis právního zástupce žalobců žalovanému dne 24. 10. 2016 čl. 275-276, přípis právního zástupce žalobců žalovanému ze dne 2. 12. 2016 čl. 278-279, dopis-zamezení nesprávnému úřednímu postupu při ocenění restitučního nároku dle zákona č. 229/1991 Sb. ze dne 19. 12. 2016 čl. 280, žádost o poskytnutí informací a jednání ve věci restitučního případu ze dne 15. 6. 2017 čl. 282). Žalovaný naopak dlouhodobě přes vytrvalou aktivitu žalobcům setrval na nesprávném ocenění restitučního nároku, a to až do listopadu 2018, kdy provedl přecenění na základě soudního rozhodnutí (viz. sdělení k žádosti o přecenění výše restitučního nároku ze dne 31. 7. 2014 čl. 263, odpověď na žádost o poskytnutí informací ze 13. 11. 2014 čl. 291, sdělení ze dne 2. 11. 2016 čl. 292 a přípis zástupci žalobců ze dne 19. 11. 2018 k žádosti o zaevidování výše restitučních nároků na náhradu oprávněným osobám – žalobcům čl. 288).

8. Od přecenění restitučního nároku žalobců se žalobci zúčastnili veřejných nabídek pozemků pro oprávněné osoby, avšak bezúspěšně, a to žádostí o převod pozemku parc. č. 3236/11 v k.ú. Lipence ze dne 6. 4. 2020 (čl. 293), přičemž žalovaným jim bylo přípisem ze dne 27. 4. 2020 oznámeno stažení pozemku z veřejné nabídky z důvodu nařízení předběžného opatření, kterým

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Štěpová.

byla žalovanému zakázána dispozice s pozemkem (čl. 296). Dále žalobci podali žádost o převod pozemků parc. č. 153 v k.ú. Hradenín a parc. č. 669/2 v k.ú. Vlastibořice ze dne 6. 4. 2020, avšak nepodali nejvyšší nabídku (viz. protokol o vyhodnocení výzvy k podání nabídky nároků na převod pozemků z vlastnictví státu z 26. 5. 202 a z 28. 5. 2020 čl. 297, 298). Konečně žalobci podali žádost o převod pozemku parc. č. 706/2 v k.ú. Janov u Litvínova ze dne 6. 4. 2020 (čl. 299), ohledně kterého byli žalobci sdělením KPÚ pro Ústecký kraj ze dne 18. 5. 2020 informováni o podané žalobě na vydání daného pozemku (viz. e-mailová korespondence čl. 302 - 304). Žalovaný rozsah pozemků nabízených ve veřejné nabídce a jejich cen v období po přecenění restitučního nároku žalobců doložil přehledy pozemků nabízených ve veřejné nabídce z března 2019, června 2019, září 2019, března 2020, května 2020, srovnáním nabídkových a převodních cen veřejně nabízených pozemků v roce 2019 a přehledem pozemků nabízených v roce 2020 s hodnotou nad 200 tisíc Kč (čl. 353-394, 397-401, 407-422).

9. Z vyjádření Správy KRNAP ze dne 4. 5. 2021 (čl. 542) soud zjistil, že pozemky parc. č. 295/6, parc. č. 296, v k.ú. Špindlerův Mlýn a parc. č. 725/2 k.ú. Bedřichov v Krkonoších se nachází v ochranném pásmu národního parku. Z žádosti vlastníka (spoluvlastníka) o úplatný převod sousedícího zemědělského pozemku dle § 11 odst. 1 zákona č. 503/2012 Sb. (čl. 506-510) soud zjistil, že touto žádostí dne 28. 7. 2016 požádal pan Michael Čakrt, bytem Nechvílová 1822, Praha o převod pozemku p.č. 295/6 s 296 v k. ú. Špindlerův Mlýn coby spoluvlastník pozemků sousedících. Z ortofotomapy (čl. 512) soud zjistil, že na části pozemku p.č. 396 je zřízena odstavná plocha a parkují zde automobily. Pozemek se nachází u cesty vedoucí k budově na pozemku p.č. 352, se kterým předmětný pozemek bezprostředně sousedí. Není zde patrné žádné funkční spojení těchto pozemků. Z informace o pozemku z KN a ortofotomapy (čl. 526 a 527) soud zjistil, že pozemek 164/3 v k.ú. Maršov I je veden jako zahrada, na ortofotomapě není patrné oplocení pozemku ani žádné funkční spojení se sousedícími pozemky. Žádné stavby se na tomto pozemku nenacházejí.

Z ostatních provedených důkazů soud nezjistil skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci. Provedení dalších důkazů účastníci nenavrhli ani potřeba jejich provedení nevyšla v řízení najevo.

10. *Dle § 11a odst. 1, 2 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (ve znění změn a doplňků) oprávněným osobám uvedeným v § 4, kterým podle tohoto zákona nelze vydat pozemek odňatý způsobem uvedeným v § 6 odst. 1 a 2, převádí pozemkový úřad jiné pozemky na základě veřejných nabídek, není-li dále stanoveno jinak. Osoby, na které právo oprávněné osoby na bezúplatný převod jiného pozemku přešlo děděním, se pro účely tohoto zákona považují za oprávněné osoby. Veřejné nabídky sestavuje pozemkový úřad jak z pozemků, které se nacházejí v zastavěném území obce nebo zastavitelné ploše takto vymezenými závažnou částí schválené územně plánovací dokumentace, pokud jejich převodu nebrání zákonná překážka, tak z pozemků, které se nacházejí mimo zastavěné území obce nebo zastavitelné ploše takto vymezenými závažnou částí územně plánovací dokumentace. Pozemky nepřevedené na základě této nabídky budou předmětem převodu podle zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých souvisejících zákonů. Dle § 3 odst. 1 zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých souvisejících zákonů, Státní pozemkový úřad vykonává působnost podle tohoto zákona a podle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů, zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby, ve znění pozdějších předpisů.*

11. Soud při rozhodování ve věci vycházel z toho, že žalobci jsou oprávněnými osobami podle zákona o půdě. Žalobcům nemohly být vydány konkrétní pozemky původně ve vlastnictví jejich právních předchůdců. Za tohoto stavu vzniklo žalobcům právo na náhradu v podobě jiných pozemků podle § 11a zákona o půdě. Realizace převodů náhradních pozemků postupem podle § Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Štěpová.

11a zákona o půdě patří do působnosti Státního pozemkového úřadu jako organizační složky státu. Žalovaný v řízení trval na tom, že nejsou důvody pro vyhovění žalobě, když jeho postup v tomto konkrétním případě nelze kvalifikovat jako liknavý, svévolný či diskriminační.

12. Z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu ČR (jež reflektuje i judikaturu Ústavního soudu – srovnej zejména náleze ze dne 4. 3. 2004, sp. zn. III. ÚS 495/02, publikovaný pod č. 33/2004 ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, náleze ze dne 30. 10. 2007, sp. zn. III. ÚS 495/05, publikovaný pod č. 174/2007 ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, či náleze pléna Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 6/05, publikovaný pod č. 531/2005 Sb.) vyplývá, že v případě liknavého, svévolného či diskriminujícího postupu žalovaného může oprávněná osoba nárok uplatnit u soudu žalobou na vydání konkrétního vhodného pozemku, aniž by důvodnost takové žaloby bylo lze vázat na podmínku jeho zahrnutí do veřejné nabídky, a že takový postup (jenž je výrazem zásady *vigilantibus iura scripta sunt*) nelze vůči ostatním oprávněným osobám pokládat za diskriminující (k tomu viz především rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2009, sp. zn. 31 Cdo 3767/2009, uveřejněný pod č. 62/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).
13. Judikatura Nejvyššího soudu ČR je přitom rovněž ustálena v závěru, že jako přinejmenším liknavý (ba až svévolný) lze kvalifikovat i takový postup žalovaného (a jeho právního předchůdce – Pozemkového fondu ČR), jímž bez ospravedlnitelného důvodu ztěžoval uspokojení nároku oprávněné osoby zásadně předpokládaným postupem (tj. prostřednictvím veřejné nabídky pozemků) nesprávným ohodnocením nároku, tj. nesprávným určením ceny oprávněné osobě odňatých a nevydaných pozemků a kdy proto nebylo možno na oprávněné osobě spravedlivě požadovat další účast ve veřejných nabídkách (srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 5. 2017, sp. zn. 28 Cdo 837/2017, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 8. 2015, sp. zn. 28 Cdo 1117/2015). Tím ovšem nebyly popřeny závěry dosavadní judikatury Nejvyššího soudu ČR, která jako podmínku pro vyhovění žalobě na uložení povinnosti bezúplatně převést pozemkovou náhradu za oprávněné osobě nevydaný zemědělský pozemek požaduje, aby šlo o pozemek k převodu „vhodný“ (tedy pozemek, jenž by byl – nebýt liknavého postupu žalované – do veřejné nabídky zařaditelný); k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 9. 2014, sp. zn. 28 Cdo 3304/2014, a ze dne 2. 5. 2016, sp. zn. 28 Cdo 4400/2015. Ani oprávněná osoba, vůči níž žalovaný postupoval liknavě, svévolně či diskriminujícím způsobem (a jež může uspokojit své právo i převodem pozemku nezahrnutého do veřejné nabídky podle § 11a zákona o půdě), se tudíž nemůže neomezeně domáhat převodu jakéhokoliv zemědělského pozemku z vlastnictví státu (ve správě Státního pozemkového úřadu) a zejména jí takto nelze přičknout pozemky, jejichž převodu brání jiné právní předpisy, či nedostatek vhodnosti jejich zařazení do veřejné nabídky podle zákona o půdě (srov. Rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2020, sp. zn. 28 Cdo 1007/2020, a ze dne 31. 1. 2018, sp. zn. 28 Cdo 2430/2016).
14. V řízení bylo prokázáno, že žalobci jsou oprávněnými osobami podle zákona č. 229/1991 Sb. a vznikl jim nárok na vydání náhradních pozemků podle ust. § 11 zákona o půdě, neboť jim nebylo možné vydat původní pozemky v k. ú. Libeň a Kobylisy. Za tyto pozemky nebyla žalobcům doposud poskytnuta plná náhrada z důvodu liknavého a svévolného postupu žalovaného při vypořádání jejich nároků. V první řadě žalovaný rozhodoval o nevydání odebraných pozemků od roku 1992 až do roku 2016. Již tímto neúměrně dlouhou dobu trvajícím rozhodováním o restitučním nároku žalobců žalovaný znemožnil žalobcům zúčastňovat se efektivně veřejných nabídek k získání náhradních pozemků. Dle aktuální judikatury však tato skutečnost sama o sobě k závěru o liknavosti žalovaného nepostačuje. V dané věci však žalovaný současně nesprávně ocenil hodnoty odňatých pozemků, když je neocenil jako pozemky zemědělské a nikoli pozemky určené k zástavbě a na tomto nesprávném ocenění trval i přes vytrvalou značnou aktivitu žalobců směřující k správnému ocenění těchto pozemků. Rozdíl mezi nesprávným oceněním odňatých nevydaných pozemků žalovaným v řádu statisíců a správným oceněním v řádu milionů byl

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Štěpová.

diametrální a žalobcům až do přecenění těchto pozemků žalovaným ke konci roku 2018 bylo v podstatě z drtivé většiny znemožněno účastnit se veřejných nabídek vyhlášených žalovaným ve smyslu zákona o půdě. Toto nesprávné ocenění hodnoty odňatých pozemků je nutno posoudit jako liknavý a zejména svévolný postup žalovaného. Žalovaný s ohledem na své setrvalé lpění na nesprávném ocenění hodnoty odňatých pozemků nesplnil svou povinnost nabídnout žalobcům jako oprávněným osobám k uspokojení restitučních nároků dostatek vhodných pozemků co do množství a kvality tak, aby náhrada za nevydané pozemky byla poskytnuta v co možná nejkratší době. Výše popsané okolnosti spolu naplňují znaky liknavosti a svévole žalovaného – viz. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR vydaná v obdobných věcech týchž účastníků sp. zn. 28 Cdo 155/2016, 28 Cdo 5249/2016, 28 Cdo 1191/2020 ze dne 2. 6. 2020 a naposledy 28 Cdo 1666/2020 ze dne 12. 8. 2020, když i dle tohoto posledního rozhodnutí: „*Jako přinejmenším liknavý (ba až svévolný) lze kvalifikovat i takový postup žalované [a jejího právního předchůdce - Pozemkového fondu ČR (dále jen „Fond“)], jímž bez ospravedlnitelného důvodu ztěžovala uspokojení nároku oprávněné osoby zásadně předpokládaným postupem (tj. prostřednictvím veřejné nabídky pozemků) nesprávným ohodnocením nároku, tj. nesprávným určením ceny oprávněné osobě odňatých a nevydaných pozemků, a kdy proto nebylo možno na oprávněné osobě spravedlivě požadovat účast (či další účast) ve veřejných nabídkách.* Dle rozhodnutí sp. zn. 28 Cdo 1191/2020: „*bodnotící závěr nižších stupňů o liknavém a svévolném postupu žalovaného při uspokojování restitučních nároků žalobců odpovídá výše citované rozhodovací praxi a není nepřiměřený zjištěným skutkovým okolnostem věci, dle nichž restituční nároky žalobců nebyly uspokojeny od roku 1992 proto, že žalovaný až do roku 2018 ulpíval na nesprávném ocenění odňatých (nevydaných) pozemků, čímž bez ospravedlnitelného důvodu ztěžoval uspokojení nároku zásadně předpokládaným postupem (tj. prostřednictvím veřejné nabídky pozemků)* Závěr o liknavém a svévolném postupu žalované (a naplnění předpokladů pro to, aby se žalobci uspokojení svých restitučních nároků domáhali mimo zákonem stanovený postup) nemůže účinně zpochybnit ani ta skutečnost, že s mnohaletým prodlením žalovaná nakonec v průběhu tohoto řízení sama restituční nároky žalobců přecenila (srov. přiměřeně např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2020, sp. zn. 28 Cdo 316/2020, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2020, sp. zn. 28 Cdo 282/2020). Soud nevidí žádný důvod k revizi výše uvedeného právního názoru s ohledem na dobu, která uplynula od přecenění nároku, neboť 26 let trvající liknavost a svévole žalovaného nemůže smazat skutečnost, že cca 3 roky je restituční nárok žalobců oceněn správně. Současně na tomto závěru nemění nic ani žalovaným tvrzená nedostatečná účast žalobců na vyhlášeních veřejných nabídkách od doby správného ocenění jejich restitučního nároku. V kontextu s výše uvedeným zcela svévolným a sveřepým setráváním žalovaného na nesprávném ocenění odebraných pozemků nelze po žalobcích spravedlivě požadovat (k naplnění aktivního přístupu k uspokojení jejich restitučního nároku), aby se po správném ocenění jejich restitučního nároku zúčastnili všech veřejných nabídek vyhlášených žalovaným. Dále nelze přehlédnout fakt, že žalobci ve své účasti na veřejných nabídkách neuspěli v jednom případě z důvodu stažení pozemku pro nařízené předběžné opatření, kterým byla žalovanému zakázána dispozice s pozemkem a v dalším případě byla podaná žaloba na vydání daného pozemku. Soudu je z jeho činnosti známo, že často dochází ke konkurenci dosud neuspokojených restitučních nároků jednotlivých oprávněných osob, kdy ohledně vydání řady náhradních pozemků probíhají soudní řízení, restituční si vzájemně konkurují v zájmu o konkrétní (zřejmě dostatečně kvalitní) pozemky. Uspokojení restitučního nároku prostřednictvím účasti ve veřejných nabídkách je proto v současné době zjevně značně složité. Soud na základě všeho výše uvedeného dospěl k závěru, že podání žaloby o nahrazení projevu vůle je v daném případě jediným adekvátním prostředkem, jakým můžou žalobci dosáhnout ochrany svých práv, konkrétně úplného uspokojení svého restitučního nároku, a proto se dále zabýval otázkou převoditelnosti, resp. tím, zda jsou dány žalovaným tvrzené překážky pro vydání žalobou požadovaných pozemků.

K tomu soud uvádí následující. Ohledně pozemků parc. č. 295/6 a 296 v k. ú. Špindlerův Mlýn žalovaný namítá, že uplatnil právo na nárokový převod těchto pozemků žádostí ze dne 28. 7. 2016 vlastník (spoluvlastník) sousedícího pozemku dle § 11 odst. 1 zákona č. 503/2012, o

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Štěpová.

Státním pozemkovém úřadu (zákon o SPÚ) ve znění platném a účinném do 31. 7. 2016. Obecně lze konstatovat, že dle ustálené judikatury NS ČR nemají žádosti třetích osob o úplatný převod pozemků přednost před uspokojením nároků osob oprávněných dle zákona o půdě. Současné nelze přehlédnout ani fakt, že žádost nebyla od roku 2016, tj. více než 5 let vypořádána a je zde tedy důvodná pochybnost o skutečné vůli žalovaného ji vypořádat. Ve vztahu k pozemkům parc. č. 396 v k. ú. Špindlerův Mlýn a pozemku par.č. 164/3 v k.ú. Maršov I nebylo v řízení prokázáno žalovaným tvrzené funkční spojení náhradních pozemků se sousedícími pozemky či stavbami na těchto pozemcích. K tomu srovnej rozhodnutí NS ČR ze dne 21. 10. 2020 sp. zn. 28 Cdo 2941/2020, které uvádí: „*Dovolací soud ve své rozhodovací praxi již opakovaně vyložil, že funkční souvislost vydávané nemovitosti s nemovitou věcí, kterou oprávněná osoba vlastní, nebo která se vydává podle zákona č. 428/2012 Sb. [§ 7 odst. 1 písm. a) tohoto zákona] může a i v minulosti mohla vyplývat pouze z jejich skutečné užité souvztažnosti dané faktickými možnostmi hospodářského využití, a to především s ohledem na jejich stavební či jinou hospodářskou podobu nebo jejich přírodní ráz, což pouze odvozeně může souviset i s jejich vzájemnou polohou v území. Z ekonomického hlediska se tato souvztažnost může projevovat či v minulosti projevovat zpravidla tím, že jedna nemovitost je (byla) předpokladem fungování či řádného využívání nemovitosti jiné vzhledem k jejímu funkčnímu určení, přičemž toto využití je (bylo) bez druhé nemovitosti ztíženo nebo nemožné, a oddělením jedné věci od druhé je (byla) jejich ekonomická a užitná hodnota podstatně snížena.*“ Toto však není dáno ani u jednoho z výše uvedených pozemků, jak vyplynulo z provedeného dokazování. K námitce žalovaného ohledně pozemků parc. č. 295/6, parc. č. 296, v k.ú. Špindlerův Mlýn a parc. č. 725/2 k.ú. Bedřichov v Krkonoších v tom smyslu, že se nacházejí v ochranném pásmu národního parku, soud uvádí, že prokázaná skutečnost, že se nacházejí v ochranném pásmu KRNAP ve smyslu zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny nezakládá překážku převoditelnosti ve smyslu ustanovení § 6 odst. 1 písm. f) zákona č. 503/2012 Sb., neboť pozemky se nenacházejí na území národního parku, pouze v jeho ochranném pásmu, které dle § 15 odst. 5 a § 15b zákona č. 114/1992 Sb. a contrario není zahrnuto do území národního parku.

Soud proto žalobě v rozsahu po částečných zpětvzetích vyhověl v plném rozsahu.

15. Ocenění požadovaných náhradních pozemků, ohledně kterých bylo věcně rozhodnuto, učinili účastníci v řízení nesporným. Vydávají se pozemky, jejichž cena byla stanovena dle vyhl. Ministerstva financí ČR č. 316/1990 Sb., kterou se mění vyhláška č. 182/1988 Sb. na 117.456,95 Kč.
16. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o.s.ř., když za plný úspěch ve věci je třeba považovat vyhovění žalobě o nahrazení projevu vůle jako celku, byť žalobci vzali v části ohledně některých požadovaných náhradních pozemků žalobu zpět. Řízení o uspokojení nároku převodem náhradního pozemku oprávněné osobě je svojí povahou řízením o určitém způsobu vypořádání vztahů mezi účastníky ve smyslu § 153 odst. 2 o.s.ř. Nárok oprávněné osoby lze uspokojit vícero způsoby a soud v řízení není žalobním návrhem vázán (viz. např. rozsudek NS ČR sp. zn. 28 Cdo 3250/2008). Soud žalobcům přiznal náklady právního zastoupení spočívající v odměně advokáta za 22 úkonů právní služby (po 11 úkonech pro každého z žalobců) dle vyhl. č. 177/1996 Sb. (dále jen vyhl.) z tarifní hodnoty dle § 8 odst. 1 vyhl. ve výši 117.456,95 Kč (celková hodnota požadovaných vydaných náhradních pozemků); a to 2 úkony za přípravu a převzetí věci dle § 11 odst. 1 písm. a) vyhl., 2 úkony za podání žaloby, 2 úkony za vyjádření ve věci ze dne 22. 3. 2021, 2 úkony za vyjádření ve věci ze dne 25. 5. 2021, 2 úkony za vyjádření ve věci ze dne 4. 8. 2021, 2 úkony za vyjádření ve věci ze dne 23. 8. 2021, 2 úkony za částečně zpětvzetí žaloby ze dne 16. 9. 2021, 2 úkony za vyjádření ve věci a částečné zpětvzetí ze dne 13. 12. 2021 a 2 úkony za písemný závěrečný návrh ze dne 21. 12. 2021; vše dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhl.; dále 2 úkony za účast u jednání dne 23. 9. 2021 a 2 úkony za účast u jednání dne 16. 12. 2021; obojí dle § 11 odst. 1 písm. g) vyhl. Odměna za 1 úkon právní služby činí v této věci dle § 7 bodu 5 vyhl. po snížení o 20 % podle § 12 odst. 4 vyhl. 4.656 Kč, celkem tedy 4.656 Kč x

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Štěpová.

11 x 2 = 102.432 Kč. Soud při stanovení odměny advokáta vycházel z hodnoty požadovaných pozemků, když pozemek je věc ocenitelná, a proto je třeba odměnu určit z tarifní hodnoty dle § 8 odst. 1 vyhl., nikoli dle § 9 odst. 3 písm. b). K tomu viz. usnesení NS ČR sp. zn. 28 Cdo 6064/2017: „Jde-li o žalobu na projev vůle směřující ke vzniku právního jednání, jehož předmět je peněžitě ocenitelný, nelze pro účely stanovení tarifní hodnoty pře aplikovat ustanovení § 9 odst. 3 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), nýbrž se jeví případným vycházet právě z hodnoty předmětu sporu, čili výše ceny požadovaných pozemků.“ Žalobcům dále náleží na nákladech řízení náhrada hotových výdajů zástupce (režijní paušál) za 11 úkonů právní služby po 300 Kč dle § 13 odst. 1,4 vyhl. ve výši 3.300 Kč a náhrada za ztrátu času dle § 14 odst. 1,3 vyhl. za 16 půlhodin strávených na cestě k jednáním z Prahy do Trutnova a zpět po 100 Kč ve výši 1.600 Kč. V souladu s předpisy o cestovních náhradách bylo vyúčtováno cestovné - k jednání soudu z Prahy do Trutnova a zpět částkou 4.475,30 Kč (2.159,4 + 2.315,9 Kč), ujetu 2 x 326 km s vozidlem s průměrnou spotřebou 8 l benzínu BA95 na 100 km při vyhláskové ceně benzínu v prvním případě 27,80 Kč/l, v druhém případě 33,80 Kč/l a sazbě základních náhrad 4,40 Kč/km. Zástupce žalobců osvědčil, že je plátcem DPH, proto náleží žalobcům na náhradě nákladů řízení též 21 % DPH z odměny a náhrad dle § 137 odst. 3 o.s.ř.. Celkově bylo na nákladech řízení přiznáno 135.286,87 Kč. Náklady jsou splatné k rukám zástupce žalobců (§ 149 odst. 1 o.s.ř.). Lhůtu k plnění stanovil soud podle § 160 odst. 1 o.s.ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení dvojmo ke zdejšímu soudu. O odvolání rozhoduje Krajský soud v Hradci Králové.

Nesplní-li povinný dobrovolně povinnost uloženou tímto rozsudkem, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo exekuci.

Trutnov 6. ledna 2022

Mgr. Pavla Ondráčková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Štěpová.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 26.01.2022 a je vykonatelné. Připojení doložky provedla Iveta Gregorová dne 02.02.2022.